

ΖΩΓΡΑΦΙΚΕΣ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΙΣ

Όταν πρωτογνώρισε η Ελένη τον Νίκο Δεσύλλα το 1962 γνώρισε και τους στενούς του φίλους το χαρισματικό ζευγάρι τον Άθω και την Κική Δημουλά και μέσω αυτών έναν μικρό κύκλο ποιητών της εποχής εκείνης. Οι έντονες συζητήσεις μεταξύ των ποιητών τα βράδια σε σπίτια για την Τέχνη γενικά, για την έμπνευση και την στιγμή δημιουργίας ενός έργου, οδήγησαν την Ελένη σε μία κατάσταση ευαισθησίας και άρχισε να ζωγραφίζει και να γράφει. Με το πέρασμα των χρόνων ήταν η φυγή της από τον κάματο της κάθε μέρας. Ήταν αυτό που της έδινε μία αίσθηση απόλυτης ελευθερίας.

Λέει η ίδια: «Η έλλειψη στυλ οφείλεται στο ότι θεωρώ ανιαρό να αντιγράφω τον εαυτό μου. Μου αρέσει να παντρεύω την ζωγραφική με την ποίηση. Να αναφέρω ένα χρώμα στο κείμενο που για μένα αντιστοιχεί σε ένα ορισμένο συναίσθημα δικό μου. Να ζωγραφίζω αφηρημένα και να σκέφτομαι μία λέξη. Να ντύνω τις ζωγραφιές μου με στίχους».

Ζωγραφική

Το 1981 έδειξε τα μέχρι τότε σχέδιά της στον Νίκο Παπαδάκη που είχε τον Χώρο Τέχνης «ΠΟΛΥΠΛΑΝΟ», ο οποίος της πρότεινε να της οργανώσει μία ατομική έκθεση ζωγραφικής.

Μετά την επιτυχία της πρώτης έκθεσης συνεχίζει να εργάζεται πυρετωδώς και παρουσιάζει τα έργα της σε εννέα συνολικά ατομικές εκθέσεις από το 1981 έως το 2001 και συμμετέχει σε ομαδικές.

Ατομικές Εκθέσεις

1981

- Σχέδια με μαρκαδόρο και pastel Αίθουσα ΠΟΛΥΠΛΑΝΟ (Κολωνάκι)

1983

- Ελαιογραφίες και σχέδια με μελάνι Αίθουσα ΠΟΛΥΠΛΑΝΟ (Κολωνάκι)

1983

- Σχέδια με μαρκαδόρους και μελάνι Αίθουσα Ε.ΠΟΙ.ΖΩ. (Καλλιθέα)

1985

- Ακουαρέλες Αίθουσα ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ (Χαλάνδρι)

1986

- Ακουαρέλες και τέμπρες Αίθουσα ΣΚΟΥΦΑ 4 (Κολωνάκι)
- Τέμπρες και pastel GALERIE 3 (Κέρκυρα)

1990

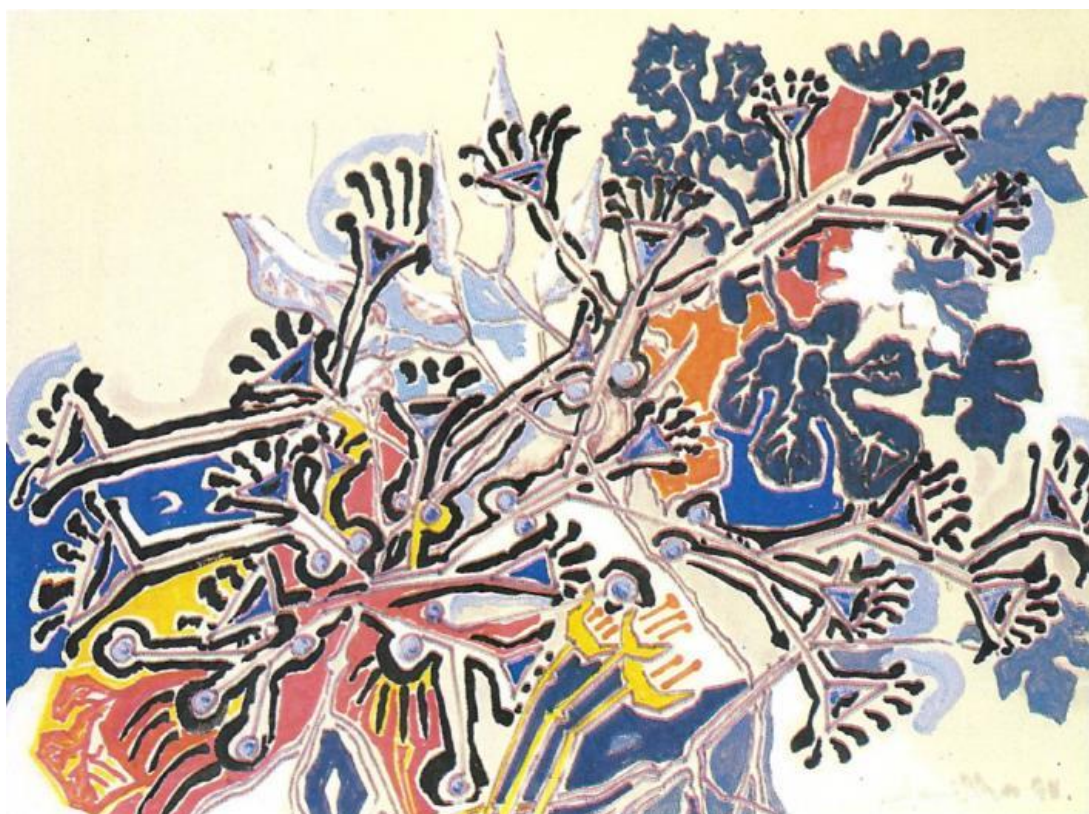
- Ακουαρέλες και τέμπρες Αίθουσα ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ (Χαλάνδρι)

1992

- Ακουαρέλες και τέμπρες Αίθουσα ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ (Χαλάνδρι)

2001

- Ακουαρέλες και σχέδια με κάσια Αίθουσα ΜΕΛΙΝΑ ΜΕΡΚΟΥΡΗ (Ύδρα)

Σχέδιο με μαρκαδόρο, 1978.

Σχέδιο με μαρκαδόρο.

Τέμπερα.

Τέμπερα.

Ελαιογραφία, 1981.

Ακουαρέλα.

Ποιητικές συλλογές

Ποιητική Συλλογή «ΣΕ ΚΙΟΝΙΟ ΥΨΗΛΟ»

Το 1983 εκδίδεται η πρώτη της ποιητική συλλογή με τον τίτλο «ΣΕ ΚΙΟΝΙΟ ΥΨΗΛΟ» από τις εκδόσεις ΠΟΛΥΠΛΑΝΟ. Τα 47 ποιήματα της συλλογής αυτής γράφτηκαν σε μία πενταετία σε διάφορα λογοτεχνικά στυλ, με συναισθηματική φόρτιση, με ιστορικές μνήμες, επηρεασμένα από τα γεγονότα των ημερών και άλλα με χιούμορ.

Εκτενής παρουσίαση και κριτική του βιβλίου αυτού δημοσιεύθηκε στην Νέα Υόρκη στις λογοτεχνικές σελίδες ελληνόφωνης εφημερίδας από τον ποιητή και κριτικό λογοτεχνίας Νίκο Σπάνια στα τεύχη του Μαΐου-Αυγούστου-Σεπτεμβρίου του 1983. Επίσης διαβάστηκαν ποιήματά της σε ελληνόφωνη ραδιοφωνική εκπομπή.

Από το 1983 και μετά δημοσιεύθηκαν ανέκδοτα ποιήματά της στο βιβλίο του Σπύρου Κοκκίνη «12 ΠΟΙΗΤΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΒΟΙΑ» στο λογοτεχνικό περιοδικό «ΔΩΜΑ» σε τεύχη του 1984, 1985, 1986 και σε άλλα λογοτεχνικά περιοδικά της εποχής εκείνης.

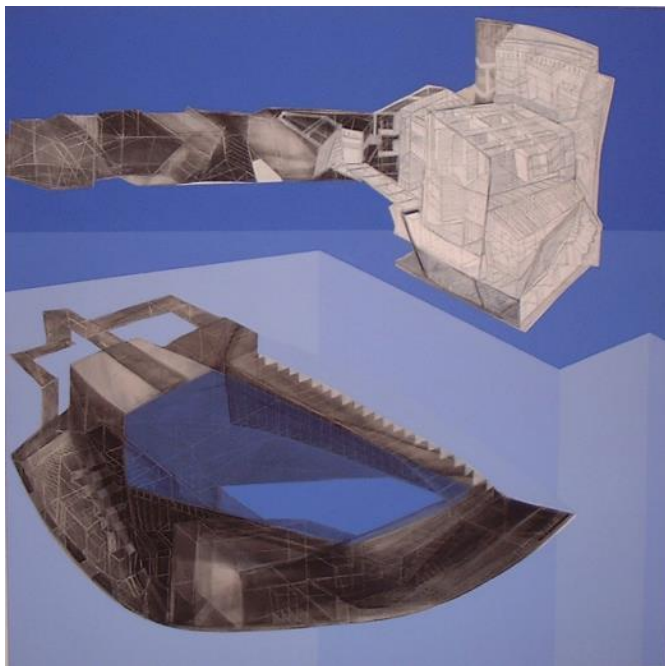
Ποιητική Συλλογή «ΠΟΤΝΙΑ ΠΥΡΟΣ»

Από το 1955 που πρωτοείδε η Ελένη τις τοιχογραφίες που βρέθηκαν στο Ακρωτήρι της Σαντορίνης και ενθουσιάστηκε, άρχισε να μελετά συστηματικά τα στοιχεία που απεικόνιζαν: Κτίρια, ανθρώπινες φιγούρες, κομμώσεις και φορέματα και ακόμα μορφές σε δακτυλιόλιθους μυκηναϊκούς και μινωικούς. Ζωγράφισε μία σειρά ακουαρέλες με παραλλαγές των θεμάτων αυτών.

Στην συνέχεια ζωγράφισε Iavis με μελάνι κάσας και σκέφτηκε να «ντύσει» αυτά τα σχέδια με ολιγόστιχα ποιήματα. Ήθελε να δημιουργήσει κάτι σαν αναπαράσταση της ζωής στην προϊστορική Θήρα που τελειώνει με την έκρηξη του ηφαιστείου. Για τα ποιήματα χρησιμοποίησε λέξεις που προέκυψαν από την αποκρυπτογράφηση της Γραμμικής γραφής Β, λέξεις ομηρικές και λέξεις από σύγχρονα νησιωτικά ιδιώματα.

Το βιβλίο αυτό με τον τίτλο «ΠΟΤΝΙΑ ΠΥΡΟΣ» δηλαδή Κυρά της Φωτιάς, εκδόθηκε το 2001 από τις εκδόσεις ΔΙΟΓΕΝΗΣ. Το 2001 παρουσιάστηκε η ποιητική συλλογή και τα έργα που την συνοδεύουν, σε μια έκθεση μαζί με την μικρή της κόρη στην Δημοτική αίθουσα «Μελίνα Μερκούρη» στο ισόγειο του Λιμεναρχείου στην Ύδρα. Η ιδέα για μια έκθεση μαζί άρεσε στην Ελένη γιατί θα ήταν μια άλλη εκδοχή του θέματος που την απασχολούσε στην Αρχιτεκτονική «η συνύπαρξη νέου και παλαιού». Το ενδιαφέρον της έκθεσης ήταν ότι παρουσιάζονταν τα έργα μιας μεγαλύτερης αρχιτεκτόνισσας με θέματα αναφερόμενα στην Προϊστορία δίπλα στα έργα μιας νεαρής ζωγράφου που αγαπούσε την αρχιτεκτονική και οραματιζόταν κτίρια του μέλλοντος.

Έργο της Γεωργίας Δεσύλλα.

Ένα απρόσμενο εύρημα

Στο βιβλίο επισκεπτών που υπήρχε σε όλες τις εκθέσεις τις Ελένης και το ξεφύλλισε τώρα (Απρίλιος 2020) για να δει τις χρονολογίες των εκθέσεων, γι' αυτό το βιογραφικό σημείωμα, βρήκε κάτι πολύ συγκινητικό που το είχε τελείως ξεχάσει:

Το 1981 στην πρώτη της έκθεση με θέμα «Δέντρα και φυλλωσιές» υπήρχε ένα κείμενο της αγαπημένης της φίλης Κικής Δημουλά. Το διάβασε και το ξαναδιάβασε συγκινημένη γιατί η Κική Δημουλά είχε φύγει από την ζωή πρόσφατα τον Μάρτιο του 2020:

«Το χρονικό του δικού μου θαυμασμού για την ζωγραφική σου, δεν μπορεί να είναι μονολεκτικό. Είναι χρόνια πολλά που με διδάσκουν μυστικισμό, μυστήριο και την μυσταγωγική διακίνηση του ταλέντου σου, όσα ζωγράφισες. Τα γνώρισα στη μακρόχρονη ζωή τους μέσα στα συρτάρια τους, και ενώ εσύ με προέτρεπες να τα κοιτάζω μέσα από το παραπλανητικό γέλιο σου που ήθελε να επενεργήσει σαν σβήσιμο χρωμάτων και σημασιών, ενώ με καλούσες «να παίξουμε» - έκφρασή σου λαοπλάνα - εγώ αντιστεκόμουν, πολεμιστής θαυμασμός και αποκρυφιστής στάθηκε πάντα μπροστά στους πίνακές σου σαν τραπεζάκι που χοροπήδαγε καλώντας το βαθύ, βαθύτατο πνεύμα σου και το όχι απλά και μόνο φυλλωματικό βάθος σου. Όλοι βέβαια, λίγο πολύ, κάτι άλλο προσπαθούμε να προφυλάξουμε, απροφύλακτα εξωτερικεύοντας ό,τι άλλο. Αλλά συ, είχες έντονη και ύποπτα τονισμένη αυτή την μέριμνα προστασίας της βαθύτητάς σου: Ας γελούσες πάντα τόσο χαρούμενα, ποτέ δεν σε σκέφτηκα γελαστή, το πρόσωπό σου ήταν ο πρώτος σου πίνακας που με ειδοποίησε, πόσο σοβαρά προικισμένη είσαι, πως ό,τι ζωγράφιζες δεν ήταν παιχνίδι, ούτε η βλάστηση του γέλιου σου - που για μένα ακουγόταν πάντα σαν σήμα κινδύνου που με λόγο ή χωρίς λόγο συνεχώς χτυπούσε - ούτε βέβαια καλόκαρδα σκέτες ιδιοτυπίες φυλλωμάτων.

Είμαι περήφανη που διαπέρασα αυτή την ευφρόσυνη, φιλειρηνική φαινομενικότητα των έργων σου. Για να μπορώ α-δικαιωματικά να κατασκοπεύω και να αντιγράφω την ποιότητα της τρομερά εκστρατευτικής ψυχής σου προς υψηλές, καλόγουστες και ιδιοφυείς ανησυχίες, να κατασκοπεύω και να αντιγράφω, σαν λαμπρό δίδαγμα στα ποιήματά μου το εξαίσιο καμουφλάζ του δημιουργικού σου μένους.

Εμένα Ελένη μου αγαπημένη ούτε «κέφι» ούτε «δροσιά» μου έδωσε ποτέ η ζωγραφική σου. Μου έδωσε την δύναμη μιας προφητείας: ότι είσαι ζωγράφος. Σύντομα θα βγω αληθινή πως είσαι μια επίσης εξαίρετη, γνήσια ποιήτρια».

Κική Δημουλά